

Bordásfalon kapaszkodók is
a kezemet lesik.

Koncentráljunk, gyerünk,
bele a csontfogakba!
Itt balfelől a fekete, fehér . . .

S nem pattan át a zene kalapácsa.
Nincs húr . . .
A hangszer néma.

H O R G A S B É L A

Délelőtt (Eltávolodás)

Tenyerek, talpak: párahomályban zöld parázs.
Lábujj-lubickolás fekete sárban, lágy alkatrészek.
Gyereksivítással indul be a napi fecskefészek.
Kagylódélelőtt.

Eső után a giliszták
fecskék öröme araszolnak elő a földből,
villog a madárkabát alatt a fehér selyemmellény,
a fecske boldog,
megtörténnek vele is a dolgok,
ölebe veszi a kukac-délelőtt.

Sziklaárnyat, lávafényű felhőt tart elem
képzelt tengertükör.

Eltávolodás.

A városból fölgomolygó
motorzaj lombjaiban galambkiáltás fészkel,
rigófütty mintái a vizes zöldben.
Maradjunk észrevétlen szempár és fülkagyló-öböl,
nyers-engedelmes bőrfelület — el innen, el.

(Azonosulni ott: könnyebb lecke lesz.
A remény kipróbált receptkönyve ez.
Helyváltoztatás és szerepcsere.
Animális mélyben az én, a te.
Kinyílnak a kagylók: szerelem ékszerei,
ár-apály-lüktetések.)

Dél (Meghatározások)

*Milyen a dél? Almos. Sugárban macskatej.
Csigalépcső nyikorog a ház függőlegesében,
kotorászás kilincs és kulcslyuk körül, pihék.
Kerengő tyűkhangok a meszesedő múltból,
kútkáva-hűvösség izzadó tenyérre, békák.
Vak mutató bolyong óralap-sivatagban: vak, vak, vak.*

*

*Alsó testét fordítja most felénk, hó az is,
fekete héjból mind kidönti, fuldokolj tőle,
vakulj és hasadj. A dél most nőnemű, de hideg
és ádáz. Vagy elomló? Hüllő-huppanással dől el,
a kicsi fejet mázsás törzs rezgeti bikanyakon.*

*

*Némaság-e a dél: szájösszeszorítás, mesteri.
Talán optika. Fény-lény! Arnyéka robajlás.
Egy dáma fésülködő tükrében felbukkanó
sikoltás — Látlak, Lucifer! —: előtt és után
tűhegyei között.*

Délután (Kitérés és kitöltés)

*Most erkélyemen, a kagylóforma,
kedves fonott székben,
most hozzám hajol a vízipálma,
fecskék fészkeről acélszárnyak csaponganak,
vihár utáni hűvösség borzol —
Délután, tó tükre, beléd csobbanok
és csak vagyok,
félig a vízben, félig a lombok felhőjében:
nappali Hold lukacsos karéja,
valaminek a héja
vagy híja, része vagy egésze.*

*Percpercegés és boltpillantás.
Föld mint dob lassan lüktet.*

*

*Esős fényben a táj ferde fésűt utánoz,
fák föl az égre túlkölnék ezüstöt,
ég ledob felhőt erdei tónak,
fürdőzések fakó fényképei: hatvannyolc nyara —
artista-vesztő, strand-vacogtató,*

csupa „f”, csupa „t”, húsba
kampók, szögek: beverve.

Kerek halszem alvad vérbe,
azt mondjuk, szeles naplemente,
pedig pokoli pecsétviasz, sőt: okmány.

Harmadjára beborul erősen,
domb közepén fekete tű a torony.
Rigótorok hurkol fokába cérnafehéret,
föld alól lompos vadkutya csahol,
és a fecskeszárnyak fáradhatatlanul.

Hold a Hold? Ott se volt.
Se a dob-Föld, a ledobott tó.

Most a ponyva-menny alá lóháton
beimbolyognak cirkuszi képzelgések.
Levesben párolog a kedves fecskefészek.
Sírnak a fiókák a fák fésűjében,
megfeszül a dombhát,
kilövi íjjként az éjbe sok meztelen porontyát,
csácsogó kis fű-lakókat.
Megtelnek a nincs-Hold likacsai tejjel,
száj-szélt nyalint egy macska-ember,
örül a rímnek, viszi haza, mutatja: olcsó!
Várja a párja, tátva a szája,
mereng a kincsen: egér nincsen?

Kitérések. Talán mulatságok. Kitöltések.
Nem az okmányé, másé.
Kagylóforma, párás délutáné, ha belecsoobbantál.